No. 104.

VLISSINGSCHE COURANT

Maandag 30 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— In Neder-Beijeren is zooveel graan geoogst, dat de gebouwen ter berging niet toereikende zijn en men onder den blooten hemel groote stapels moet oprigten.

— Men meldt uit Frankfort, dd. 19. Augustus: Ten einde de overbevolking van Weenen zoo veel mogelijk tegen te gaan, zullen de vreemde proletariers uit de stad verwijderd worden, terwijl men voor diegenen, welke in de stad behooren, het aangaan van een huwelijk zoo moeijelijk mogelijk zal maken. (Er wordt niet bij gemeld dat men nieuwe vondelingshuizen zal doen bouwen ?!)

— De *Augsburger Algemeene Zeitung* bevat een artikel tot afwending van voorhanden of dreigenden nood, die eenen beduidenden omvang heeft. De schrijver gelooft door welligt van 6—12 verbodewetten den honger te beletten. Waarom slaat hij niet tevens voor, den honger zelven eens voor altijd te verbieden?

— De *Kölnische Zeitung* wordt steeds potsierlijker onder de hulp-redactie van den ex-demagoog dr. *Bruggemann* en den speculerenden boekhandelaar en millionair *Du-Mont-Schauberg*, welke onlangs op eene reis in Holland zoo zeer zich er over ontstelde, dat een correspondent van den Rijn in de *Brüsseler Zeitung* den koning van Pruissen den « Sultan van Sans-Souci" had genoemd. Het kippetjesvel des heeren *Du-Mont* rilde te zamen, toen hij dezen hoon las, en — wij melden het gaarne, — de Rijnsche correspondent koos een geheel ongepast epithiton, want de koning van Pruissen heeft niets Sultans aan zich, en zijn Sans-Souci-harem bestaat enkel uit invaliden, romantieken, hellenisten, piëlisten en germanisten.

De *Kölnische Zeitung* No. 227 vergast hare lezers op het gedicht eens professors *Kleuke* uit Brunswijk, waarin hij zich tot den koning van Beijeren wendt, om de vrijlating van *Eisenmanns*. De *Kölnische Zeitung* brengt dezen bedelbrief aan den Muncher Sultan (excuseer, o *Du-Mont!*) waarin men deze strophen leest:

Koning Lodewyk! heer des lands! hoor de toon dezes lieds!
Gy, der Griekengoden lieveling en der muzen edle zoon! —
Gy — een dichter — hebt verstaan — wat de geest vertrouwlyk spreekt,
Wanneer ik u voor een man iets verzoek, vertoorn u daarom op den dichter niet! —

De professor doctor *Kleuke* schrijft den goden der Grieken eenen zeer slechten smaak toe, en de *Kölnische Zeitung* bewijst zulks eveneens, wanneer zij zulke kreupele verzen drukt. (*D. B. Z.*)

— Den 7. dezer maand, ten 8 ure 20 minuten 's morgens, heeft men te Alexandrië, in Egypte, eene zware aardbeving gevoeld. Geen onheil was daarvan in die stad het gevolg; maar te Cairo zijn honderd tien huizen en twee Turksche tempels ingestort. Eenige personen zijn daarbij om het leven gekomen, en het getal der gekwetsten is aanzienlijk. De schok heeft bijna één minuut geduurd.

FRANKRIJK.

Heden (24.) om vijf ure is de hertog *van Choiseul Praslin* in de gevangenis van het paleis van Luxemburg overleden. Eergisteren was hij door den kanselier van het hof der Pairs ondervraagd geworden; hij had daarbij veel geweend en met moeite geantwoord; maar wat hij verklaard heeft, is nog een geheim. Sedert dezen morgen werd dit einde door verschillende teekens voorspeld, bijzonder door aanvallen van ijlhoofdigheid. Nogthans kon hij om vier ure door den pastoor uit S. Jacobskerk en in tegenwoordigheid van verscheidene personen beregt worden. Ten vijf ure had hij opgehouden te leven. Naar men zich zal herinneren, had hij een fleschje, dat *laudanum* behelsde, grootendeels uitgedronken. Hetgeen in het fleschje gebleven was, en hetgeen de hertog had uitgebraakt, is aan een scheikundig onderzoek onderworpen, waaruit gebleken is, dat er genoegzaam *arsenicum* in gemengd was geweest, om verscheidene menschen te vergiftigen. Hij schijnt het vergif te hebben ingenomen, toen hij bemerkte, dat de beschuldigingen zwaar genoeg werden, om zijne aanhouding en teregtstelling mede te brengen.

De misdaad van den hertog *van Praslin* blijft nog voortdurend de algemeene aandacht bezig houden. Het is ontzettend, hoe grooten indruk deze gebeurtenis op alle rangen der bevolking van Parijs maakt. De dagbladen, waarin de bijzonderheden dienaangaande voorkomen, worden in de koffijhuizen en op de straten voorgelezen; de bureaux der bladen worden des avonds als het ware belegerd. Bovendien loopen rondventers met blaadjes, het verhaal van deze misdaad bevattende, overal rond en vinden eenen zeer grooten aftrek. De policie duldt dezen tak van nijverheid, of durft dien niet beletten. Deze met ruwe houtsnede opgesierde verhalen vinden nog meer lezers dan de dagbladen, en God weet welke gedachte dezelve opwekken in sommige gemoederen, wanneer zij dusdanige afschuwelijke misdaden door personen uit de hoogste klasse der maatschappij bedreven zien! Men berekent reeds de statistiek voor 1847, welke de namen van drie misdadigers (*Teste*, *Cubières*, *Choiseul-Praslin*) op een getal van drie honderd pairs zal aan te wijzen hebben, eene verhouding, die veel grooter is dan de verhouding der bevolking in het algemeen, waar men geenszins een misdadiger op de honderd zielen telt.

— Men heeft gemeld, dat er een aanslag op het leven van den Spaanschen generaal *Serrano*, zoo gezegd wordt, de geheime minnaar van koningin *Isabella*, zou gedaan zijn, en wel door de toezending van een paket, waarin zich een helsch werktuig bevond. De *El Clamor Publico* zegt thans, dat die vermeende aanslag, bij nader beziens, eene laffe aardigheid blijkt geweest te zijn, want dat de gewaande helsche machine eenvoudig een paket was geweest, gevuld met zand en kogels, hetwelk men opzettelijk zoo zwaar had gemaakt, om den generaal een hoog porto te laten betalen.

— Men schrijft uit Sartene (Corsica) van den 11. Augustus:

Omgeveer eene maand geleden ontvoerden verscheidene boosdoeners een der rijkste kooplieden onzer stad en lieten hem niet los, alvorens hij 5000 francs had betaald. De justitie deed verscheidene bloedverwanten dezer roovers aanhouden, welke volgens vermoeden dezelve verborgen hielden; doch deze laatsten deden eenige geschriften aan de deuren der kerken van Sartena en Loreto aanplakken, waarbij zij bedreigden, dat, zoo de gevangenen niet los werden gelaten, zij alles te vuur en te zwaard zouden verwoesten.

Deze boosdoeners hadden het vooral gemunt op zekeren *Toussaint Susina* en *Jules Giacomoni* van Loreto; doch deze personen, ten einde hun leven te redden, deden hun overal nazetten, zoodat zij den 25. Julij bijna in handen der gendarmerie gevallen waren. In den nacht van den 29. op den 30. begaven de boosdoeners zich naar Loreto, en sleepten eene groote menigte hout voor het huis van eene zekere *Colomba*, welke des anderen daags *Toussaint Susina* zoude huwen, en welke, zoo als dikwijls hier te lande gebeurt, reeds sedert verscheidene jaren met hem geleefd had. In deze woning bevond zich ook een kind van twee jaren, benevens *Jules Giacomoni* en een broeder van *Colomba*.

Omstreeks middernacht staken de misdadigers het hout in den brand, zoodat de woning, waar *Toussaint* zich bevond, weldra door de vlammen omringd werd; achter eenen oven en een grooten vijgenboom verborgen, losten zij geweerschoten op de ongelukkige bewoners, welke poogden het brandende huis te verlaten, en op hen, welke de ongelukkigen hulp wilden verleenen. *Toussaint* vertoont zich aan een venster en is gereed er uit te klimmen; op hetzelfde oogenblik wordt hij door verscheidene kogels getroffen; zoodat hij in de vlammen den geest geeft; ook *Jules Giacomoni* beproeft te ontkomen; door een wonderlijk toeval treft hem geene der schoten welke op hem gelost worden, maar hij was erbarmelijk gebrand. Ook *Colomba* en hare dochter verlieten te midden van eenen regen van kogels het brandende huis en werden wel niet door dezelve getroffen, doch zijn beiden met vreesselijke brandwonden overdekt; waarschijnlijk heeft het kind reeds den geest gegeven.

— Voor de Parijsche correctionele regtbank vroeg de president onlangs aan eenen beklaagden: Waarom hebt gij 17 francs gestolen? — Antw: Voor mijne kinderen. Zijt gij dan gehuwd? — Ik denk het later te doen. — De president tot den aanklager: Hoe heeft zich de beklaagde bij u voorgesteld? — In fluweel, met een kap. — Gij begrijpt mij niet, ik vraag u, in welke hoedanigheid hij zich bij u heeft voorgesteld? — Hij heeft in 't geheel geene hoedanigheid, maar slechts ondeugden.

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 25. Augustus. Gisteren avond, tusschen 10 en 11 ure, spreidde zich een roode gloed door de lucht, en werden de hooge gebouwen plotseling verlicht, zoo zelfs dat men duidelijk op de uurwijzers van den Dom en Jacobiekerk het uur, als op lichten dag, kon zien. Weldra vernam men dat de pelmolen van den heer *van Stockum* in ligte laaije vlam stond. Deze molen geheel van hout, en vroeger tot oliemolen hebbende gediend, stond te midden van eenige schuren, van welke er weldra ééne in brand geraakte, terwijl eene daarnaaststaande hooiberg ook vuur vatte en den gloed vermeerderde. Een huisje aan den anderen kant van den molen onderging hetzelfde lot. Inmiddels waren de brandspuiten opgekomen. Aan blussching viel niet te denken. Men moest zich tevreden houden, de naastbijgelegene gebouwen te vrijwaren, waarin men gelukkig slaagde. Een felle wind wakkerde de vlammen aan. Gelukkig waren in de rigting, werwaarts de vonken werden voortgestuwd, geene gebouwen. Had de wind eene andere rigting genomen, dan hadden de gevolgen verschrikkelijk kunnen wezen. Eerst tegen ruim 12 ure was men den brand meester. Alles was voor brandschade verzekerd.

MIDDELBURG, den 23. Augustus. Het provinciaal hof in Zeeland heeft, bij arrest van 21. dezer, bevestigd het vonnis van de arrondissement regtbank te Zierikzee van 19. Maart jl., waarbij de markies *de Thouars* is veroordeeld tot correctionele gevangenisstraf van 2 jaren, geldboete van *f* 100 en in de kosten, met ontzetting der burgerregten voor den tijd van vijf jaren, ter zake van laster jegens den kantonregter *J. Bruins*, te Ommen, door middel van een gedrukt en verspreid geschrift.

— Den 24. dezer bevond Z. M. zich te Dusseldorp, op reis naar Weimar en Silezie.

— Zes dagbladen, tot verschillende denkwijzen behoorende, zijn reeds in beslag genomen, wegens het afkondigen van artikels over de zaak Choiseul-Praslin. Die artikels, alhoewel zij aan het schelmstuk een afzonderlijk karakter toekennen, strekken om hetzelve voor te dragen als het noodlottig resultaat van de verslapping der zeden, en van dien geest van omkooping, welke sedert eenigen tijd in Frankrijk boven de hooge standen zweeft. Zonder al de redeneringen aan te nemen ter staving van dit gevoelen vooruitgezet, kan men niet ontkennen, dat er de hooge maatschappelijke standen sedert eenigen tijd aan de lagere klassen de ergerlijkste voorbeelden geven.

— Naar men verneemt, zal Z. M. stoomschip *de Cycloop*, onder bevel van den kapt.-luit. ter zee *J. F. A. Coertsen*, eerlang eene reis naar het eiland Madera ondernemen.

MENGELINGEN.

De geloofsbelijdenis der meesten onzer ministers.

De begrooting is aangenomen: dank zij de hulp der heeren LUYDEN, GOUVERNEUR en MUTSAERS, CORNELI, DE

Iets over de eerste menschelijke zamenleving, naar den leiddraad der Mozaische oorkonde, eene voorlezing van F. VON SCHILLER, « *Etwas über die erste menschengesellschaft nach dem leitfaden der Mosaischen urkunde.*"

—

(Vervolg van onze vorige.)

De liefde die beide ouders voor hun kind gevoelden, bragt eene gewigtige verandering in de betrekking te weeg, in welke zij tot nog toe tot elkander stonden. De zorg, het genoegen, de teedere deelneming, welke zij het gemeenschappelijke voorwerp hunner liefde, bij voorkomenheid, bewezen, knoopten tusschen hun zelven nieuwe en schoonere banden aan. In het dagelijksche leven ontdekte telkens, de een in den ander, geheele nieuwe, zedelijk schoone trekken, en het kon niet wel anders of ieder zulke ontdekking moest hunne wederzijdsche verhouding dierbaarder maken. De man beminde ook in zijne vrouw de *moeder*, de moeder zijns geliefden *zoons*. De vrouw vereerde haren man en droeg hem, als vader en verzorger haars *zoons*, liefde toe. Het enkele, zinnelijk welbehagen dat zij in elkander hadden, klom tot hoogachting op, en van de baatzuchtige geslachts-liefde is het heerlijke verschijnsel der huwlijksmin voortgekomen.

Weldra werden deze zedelijke gewaarwordingen door nieuwere gevoelens achtervolgd: de kinderen wiessen op en toen werden ook tusschen dezen teedere banden aangeknoopt. Kinderen voegden zich liefst bij kinderen, dewijl ieder schepsel zich liefst in zijns gelijke bemint; van tijd tot tijd werd, aan een onmerkbaren, teederen draad, de broeder- en zusterliefde sterker, en met haar was er weder eene nieuwe gewaarwording voor de ouders geboren. Zij zagen voor de eerste maal een schouwspel van gezelligheid en welbehagen buiten zich zelven, en erkenden hunne eigene gevoelen in een verjeugdigden spiegel weder.

Beide menschen hadden tot dus verre, en zoolang zij alleen waren, slechts voor het tegenwoordig oogenblik geleefd, thans zagen zij eene toekomst geopend die niets dan vreugde voorspelde. Zij zagen hunne kinderen aan hunne zijde opgroeijen; iederen dag vernamen zij nieuwe blijken van hunne geestontwikkeling; en de verblijdendste vooruitzigten werden hun geopend, wanneer dat kroost eenmaal mannen en hun gelijken zoude zijn. Een geheel nieuw gevoel, *de hoop*, ontwaakte in hunne harten! Maar welk een gebied van oneindigheid werd den mensch niet door de hoop geopend? Vroeger mogt hij ieder genoegen maar voor het tegenwoordig oogenblik — en dus maar een enkel maal genieten; maar aan de hand der verwachting werd iedere toekomstige vreugde met tallooze vermenigvuldiging gesmaakt.

Toen nu de jaren der kinderen tot meerdere rijpheid kwamen, hoe vermenigvuldigde zich toen alles in deze eerste menschelijke maatschappij? Ieder medegedeeld begrip verraste door zijne nieuwheid, want het had in hunne zielen een anderen vorm gekregen... Nu werd de omloop der gedachte levendig, het zedelijk gevoel werd in uitoefening gebragt en door uitoefening ontwikkeld; de taal nam in rijkdom toe; zij had eene meer bepaalde vlugt genomen en begon hare krachten aan fijnere gevoelen te beproeven. De mensch deed nieuwe waarnemingen in de natuur die hem omgaf en maakte een nieuw gebruik van degenen die hij kende. Het gevaar bestond niet meer dat hij zich tot navolging der dieren vernederen zou.

Reeds bij de eerste menschen springt ons de voortgang van den landbouw in het oog. Adam beploegt het veld; wij zien een zijner zonen de veeteelt, als een nieuw middel van bestaan verkiezen, en hier is het dus waar de mensch zich in twee standen, in die van landbouwer en herder scheidt.

De natuur was 's menschen eerste school, hij heeft haar alle nuttige kunsten des levens afgeleerd. Bij een opmerkzaam nadenken kon de voortteelingsorde der planten hem niet verholen blijven; hij zag de natuur zelve zaaijen en begieten. Zijne navolgingszucht ontwaakte en weldra drong hem de nood der natuur zijn arm te leenen en hare gedweeheid (ergeblichkeit) te hulp te komen.

Men geloove echter niet dat de eerste landbouw dadelijk in korenbouw heeft bestaan, die zeer veel toestel vordert, terwijl het overigens eene eigendommelijkheid der natuur is, altijd van het eenvoudige tot het meer zamengestelde voort te schrijden. Rijst is waarschijnlijk een der eerste gewassen geweest die de mensch aanlegde; de natuur heeft hem daartoe uitgenoodigd; in *Indie* groeit de rijst in het wild en de oudste schrijvers beweren dat zij de eerste akkerbouw was. De mensch zag de afmatting der planten bij langdurige droogte en hare dadelijke verademing na het vallen van den regen. Wijders heeft hij opgemerkt, dat overal waar een uit zijne oevers getreden stroom slijk achter liet de vruchtbaarheid grooter dan elders was. Hij maakte zich beide ontdekkingen ten nut; hij wist zijne plantsoenen een kunstmatigen regen te geven en bragt *zelf* slijk op zijn akker, wanneer het de stroom niet had aangebragt; zoo leerde hij *mesten* en *begieten*.

Weichs de Wenne en Berenbroek, hebben wij de overwinning behaald. Op welke wijze, met schande of met eer, verraderlijk of ridderlijk, daarover bekreunen wij ons weinig: wij hebben onzen wensch verkregen, en dat is genoeg. Wij zijn voornemens op de eenmaal door ons ingeslagen kronkelpaden blindelings voort te gaan. Het kan ons weinig schelen, wat wij in de openbare meening gelden, en hoe de bladschrijvers ons beoordeelen, zoo lang wij met onze huisgezinnen en betrekkingen slechts door geen geweld bedreigd, en in goed bezoldigde ambten gehandhaafd blijven. Wanneer het volk den moed heeft aan het muiten te slaan, dan zullen wij met onze kanonnen en ruiterij hun morren en ontevredenheid wel tot zwijgen trachten te brengen. Wij hebben geenen tijd en geenen lust om middelen te beramen, tot wegneming van de algemeene verarming, welke van dag tot dag toeneemt, en wij verkiezen geen gehoor te geven aan de voorstellingen welke kundige en vaderlandslievende mannen ons dienaangaande doen. Onze krachten laten ons niet toe zulke verhevene ontwerpen uit te voeren. Het is ons voldoende, Minister te heeten, aan het hof diners en soirées bij te wonen, met uniformen, geborduurde rokken en inlandsche en vreemde ridderorden te pronken, onze vrienden posten te bezorgen, en aan een departement den boventoon te voeren. Van grondwets-herziening willen wij niets weten. Wij staan reeds genoeg onder contrôle, wij worden reeds meer dan ons lief is op de vingers gezien, en dan zou men op eenmaal voor alle willekeur het hek willen sluiten! Wij zullen het niet gedoogen. Geloof niet, Nederlandsche natie! dat wij aan uwe belangen denken, dat wij voor U onze nachtrust willen opofferen, — niets daarvan; wanneer het ons slechts naar den vleesche gaat, storen wij er ons weinig aan, of gij zucht en weeklagt. Wij weten zeer goed, lomp volk! dat gij toch te onverschillig en te onwetend zijt om te onderzoeken van waar de wind komt. Zoolang gij U zelfs niet eens verwaardigt, naar de namen te informeren van hen, voor wie gij zoo bloedig betaalt; zoolang gij uwe stembilletten, waarbij gij uwe kiezers benoemt, oningevuld overgeeft; zoolang gij U met geene staatszaken bemoeit, en, hoewel morrende en met looden schoenen, uwe belastingen naar de ontvangers brengt, — loopen wij met onze misselijke regerings-beginselen geen gevaar hoegenaamd.

Wij zullen steeds op den zelfden voet voortgaan, met U uit te zuigen, tot dat uw laatste penning in de schatkist is; dan kunt gij onzentwege gaan bedelen, zoo het u goeddunkt, of een goed heenkomen zoeken. Wij zullen niet ophouden den nederlandschen naam, bij het buitenland, hoe langer zoo meer bespottelijk en verachtelijk te maken. Wij zullen zorgen dat bij het sluiten van tractaten met vreemde mogendheden, getrouw al de nadeelen aan uwen kant, al de voordeelen aan den anderen kant, vallen, want daardoor zullen wij ons een kabinet vol geschenken, gouden snuifdoozen, kruizen, sterren met brillanten, en allerlei fraaiheden verschaffen.

Dat zal ons ook nopen om met de grootste koelbloedigheid aan te zien en toe te laten, dat onze overzeesche bezittingen door onze magtige naburen langzamerhand worden overmeesterd en ingelijfd. Ja zelfs de verwijtingen, verguizingen en verwenschingen, welke de dagbladen ons toevoegen, hebben ons zeer vijandelijk tegen de natie gestemd, en ons zoozeer ieder denkbeeld van nationaliteit doen verliezen, dat wij in geval van eene verbrokkeling des rijks, gaarne aan de overweldigers, mits wij en de onzen betrekkingen bleven behouden, en even hoog of misschien nog hooger bezoldigd werden, de broederhand zouden reiken. Wij zijn natuurlijk even verbasterd als de natie zelve. Was de natie minder onverschillig hoe wij haar besturen, wij zouden ons meer op eene betere regering toeleggen: nu brengt de slechte oorzaak ook een slecht gevolg voort.

(de Burger.)

Gesprek tusschen de Nederlandsche Maagd, een Matroos en een Passagier van het Schip de Zeven Provincien.

MATROOS.

Lekker ding, zeg, kijk reis hier!
Hou je nou zoo niet verwonderd,
Of je nooit bekeken wier',
Kijk, je schijnt geheel bed.....d!

Maar, ik zie het, bij mijn ziel!
't Is de liev'ling van de stuurlui,
Die ik voor een zwaantje hiel',
Voor een zwaantje van de buurlui.

Nou vergeef me, lieve kind!
'k Was jou, bij mijn ziel, vergeten;
Eertijds, in den morgenwind,
Hoorde ik reeds uw schelle kreten,
Als gij — Bestevaér (1) aan 't roer —
Mede naar de Noordzee voer.

MAAGD.

Janmaat, rappe bootsgezellen,
Och! die tijden zijn verkeerd!
't Zal me, tot mijn doodsuur, kwellen,
Dat we zijn gefrançiseerd.

Eertijds was ik voor geen hachje,
Voor geen oorlogsbonk vervaard;
'k Zag de baren met een lachje,
'k Hield in stormen spelevaart.

Londens, Dovers, Havre's reé
Zagen onze scheepsbanieren,
En de Middellandsche Zee
Triomfante wimpels zwieren.

't Heugt u wat al ruwe bonken
Onze hand naar Pitland (2) *zond;*
't Heugt u wat al bliksemvonken
Flikkerden de vloeden rond.

Janmaat, ach, het doet mij weenen!
Al dat leven is niet meer.
'k Slijp thans 's Gravenhaagsche steenen,
Ziekelijk, rond... wie weet wanneer
Weér de donder rond zal waren,
Weér de wimpel zich ontplooit? —
Janmaat, 'k draag reeds grijze haren,
Ach, die dagen komen nooit!

PASSAGIER.

Wat heb ik al menig togt
Meégemaakt, door storm en baren,
Toen uw schip de zege zocht,
Midden in de zeegevaren;
Toen des stuurmans vaste hand
't Vaartuig voerde aan 't vrije strand.

Thans is 't mij om 't hart zoo wee;
'k Zie zoo weinig dappre gasten;
Menig bloodaard vaart thans mée,
Die geen slagzwaard aan durft tasten.

(Tot den Matroos.)

't Ging er eertijds anders, broér,
Toen 'k met schipper Mouring voer! (3)

—

Stuurmans dochter, ach, geen troost
Zal méer op uw schreden gloren,
Want Matroos en Passagier
Hebben d'ouden moed verloren.
Weldra is 't een baak op zand,
't Wrakke schip van Nederland!

Aardenburg, in Aug. 1847. DOORN.

(1) De Ruiter.
(2) 't Doodenrijk.
(3) Maurits.

CORRESPONDENTIE.

In den loop dezer week hebben wij weder eenige ongefrankeerde brieven geweigerd, waaronder twee uit 's Hage; dit à gouverno der afzenders.

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Woensdag den 1. September 1847, des voormiddags ten 10 ure, aan het Venduhuis van *M. D. PRYES*, te Vlissingen, in de Sint Jacobstraat, Wijk G. No. 69, publiek en aan den meestbiedenden presenteren te verkoopen:

Eene groote partij **MANUFACTUREN**, Zijden en Fluweelen STOFFEN, HANDSCHOENEN, KOUSSEN en meer andere Goederen, door finale Uitverkoop eener Winkel; mitsgaders eene partij **MEUBELEN** en **HUISRAAD**, en wat meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks de gelegenheid bestaat.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

GELEGENHEID NAAR DE

VEREENIGDE STATEN

VAN

NOORD-AMERIKA.

In de loop van deze en volgende maand zullen de ondergeteekenden weder Schepen expediëren naar **New-York, Baltimore** en **New-Orleans**, met ruime Inrigtingen voor Passagiers en op aannemelijke Voorwaarden.

Belanghebbenden gelieven zich te adresseren

Bij *WAMBERSIE en CROOSWIJCK*, Cargadoors te Rotterdam.

En voor de Provincie Zeeland bij
Den Hoofd-Agent *J. C. BEBELAAR*, te Vlissingen.
Den Agent *G. CONTENT*, te Schoondijke.
« « *J. HEBBELING*, te Sluis.

Rotterdam, Augustus 1847.

LEES HIER.

Bij *B. STOFKOPER*, bij de Hoofdwacht, zijn in de 202e Koninklijke Nederlandsche Loterij gevallen op No. 20830 een prijs van *f* **1000**, op No. 20281 een prijs van *f* **400** en op No. 13764 een prijs van *f* **200**.

§ § Bij *S. V. KOSTER* is getrokken op No. 20830 een prijs van *f* **1000**.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE STAD VLISSINGEN,
VAN VLISSINGEN OP ANTWERPEN
EN TUSSCHEN LIGGENDE PLAATSEN, ALS:
NEUZEN, HOEDEKENSKERKE, WALSOORDE, BATH en LILLO.

Augustus 1847.

Van VLISSINGEN:	*Van ANTWERPEN:*
Dingsdag 31, 's mr. 7 ure.	Maandag 30, 's mr. 8½ ure.
September.	September.
	Woensdag 1, 's mr. 9 ure.
Zondag 5, 's mr. 8 ure.	Maandag 6, m. 12½ «
Dingsdag 7, « 9 «	Woensdag 8, 's mr. 7 «
Zondag 12, « 5 «	Maandag 13, « 8½ «
Dingsdag 14, m. 12 «	Woensdag 15, « 9 «

STOOMJAGTEN,
varende in het Beurtveer tusschen de Steden
Middelburg, Dordrecht, Rotterdam
en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

Augustus 1847.

Van Middelburg.	Van Rotterdam.
†Dingsdag 31, 's mr. 7 ure.	Dingsdag 31, 's mr. 7 ure.
September.	September.
†Woensdag 1, « 8 «	Woensdag 1, « 7½ «
Donderd. 2, « 3½ «	Donderdag 2, « 9½ «
Vrijdag 3, « 5½ «	Vrijdag 3, « 10 «
Zaturdag 4, « 6½ «	Zaturdag 4, « 11 «
Zondag 5, « 7½ «	Zondag 5, « 11 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28. Augustus. Sedert den 26. dezer is alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Julie en Caroline, J. Lorentzen, Tonsberg, hout; Industrie, J. Hefher, Odessa, lijnzaad; die vier Gezwestren, F. F. Eckhoff, Londen, tarwe; Rio-Grande, B Sturgess, Baltimore, katoen; Caroline, J. Mollberg, New-York, katoen en rijst; Gravin van Bismar, H. Kill, Kersch, tarwe; Amity, J. Shehels, Toney, porceleinaarde.

Voor Gend bestemd:

Le Comte de Flandre, A. de Putter, Goree, groene noten.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Alina, C. Wulff, Cette, St. Michel, J. de Crotte, Hamburg, beide stukgoed.

Van Vlissingen gezeild:

Jonge Charles, W. Loeff, schapen, Londen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

De stap om dieren te gebruiken schijnt aan grootere moeijelijkheid onderhevig geweest te zijn; maar zoowel hier als overal begon de mensch met het natuurlijke en onschuldige het eerst, en welligt vergenoegde hij zich eeuwen achter een met de melk der dieren voor dat hij de hand aan hun leven sloeg. Zonder twijfel noodigde hem de moedermelk het gebruik der dierenmelk te beproeven, en naauwelijks had hij dat voedsel leeren kennen of hij trachtte zich voor altijd in zijn bezit te stellen. Het mogt nu niet meer aan het toeval overgelaten worden hem zulk een dier te gemoet te voeren, juist dan wanneer hij honger had; het kwam hem in de gedachte altijd een aantal derzelven rondom zich te houden, hij wist zich eene kudde aan te schaffen; hij koos dieren voor dezelve die een gezellig leven leidden en die hij verpligt was, van hunnen wilden vrijheidsstaat, in dien der dienstbaarheid en stille rust over te brengen — *die hij tam moest maken*. Voor dat hij zich aan woeste gedierte waagde, die hem aan kracht en natuurlijke wapenen overtroffen, beproefde hij het eerst met zulken van minder wilden aard, met welken hij zich meten kon. Hij heeft dus eerst *schapen*, en later *zwijnen*, *ossen* en *paarden* gehoed.

Zoodra hij zijne dieren van hunne vrijheid had beroofd was hij wel genoodzaakt dezelve te voeden en er zorg voor te dragen, op deze wijze werd hij *herder*. Zoolang zijne maatschappij klein was, was de natuur toereikend hare kleine kudde van overvloedig voedsel te voorzien. Hij behoefde zich geene andere moeite te geven dan weiden op te zoeken, en dezelve met anderen te verwisselen, als zij kaal geschoren waren. De rijkste overvloed werd dien ligten arbeid tot loon, die aan geene wisselvalligheid van onweerslagen of jaargetijden onderhevig was; het lot des herderstands was eenvormig, vrijheid met een vrolijken ledigang gepaard maakten zijn karakter uit.

Met den landbouwer ging het anders; deze was slaafsch aan den grond geboeid dien hij beplantte, en aan de levenswijze die hij had aangenomen werd iedere keus van het onbepaalde woonverblijf prijs gegeven, deze moest zich zorgvuldig schikken naar den tederen aard der planten die hij teelde, en, door kunst en vlijt haren groei te hulpe komen, terwijl gene de zorg zijner kudde aan haar zelve overliet. Gebrek aan werktuigen maakte hem aanvankelijk ieder' arbeid zwaarder, en evenwel was hij, in later tijd, ter naauwernood voor denzelven opgewassen. Droevig was zijne levenswijze voor het ploegijzer ze hem verligtte en voor hij den getemden stier gedwongen had den deelgenoot zijns arbeids te zijn.

Het openrijten der aarde, het zaaijen en bewateren, zelfs de oogst heeft eene menigte werkzaamheden vereischt, en hoeveel arbeid moest er na den oogst verrigt worden, om de vruchten van 's menschen vlijt genietbaar te maken? Hoe dikwijls werd hij niet gedwongen zich, voor zijne bouwvelden, tegen wilde dieren te verweeren, die hem aanvielen, dezelve te bewaken, te omheinen en met levensgevaar er voor te strijden? En met hoe vele onzekerheid mogt hij evenwel, bij de wispelturigheid van weder en jaargetijden, op den goeden uitkomst van zijn ijver rekenen! Watervloed en hagelslag waren reeds meer dan genoeg hem nabij het doel van denzelven te berooven en aan het ontijdelijkste gebrek bloot te stellen. Bij de gemakkelijke en vreedzame bestemming des herders was het lot des landbouwers oneevenredig en ongewis, en in een ligchaam door een zoo grooten arbeid verhard moest de ziel wel tot verwildering overgaan.

Wanneer het hem nu in den zin kwam zijn lot bij dat des herders te vergelijken, dan sprong hem dadelijk de ongelijkmatigheid in het oog, die tusschen beide lag, en naar *zyne* zinnelijke voorstellingswijze, moest hij den *herder* wel voor een bevoorregt gunsteling des hemels houden.

De nijd ontwaakte in zijn boezem, en bij de eerste ongelijkheid der standen kon deze drift onmogelijk blijven sluimeren. Met leede oogen aanschouwde hij den zegen des herders, die tegen hem over, in de schaduw, vreedzaam zijne kudde weidde, terwijl hij aan de stekende hitte der zon bloot stond en de arbeid hem het zweet uit het voorhoofd drong. De zorgelooze opgeruimdheid des herders boezemde hem kregel in, hij haatte hem wegens zijn geluk en verachtte hem wegens zijn ledigang; zoo kweekte hij in zijn gemoed een stillen wrok tegen denzelven, die al dadelijk in geweld uitbarsten moest. De gelegenheid liet zich daartoe niet lang wachten: er waren destijds nog geene grenzen gesteld voor het deel waarop ieder aanspraak had, veel minder hebben er wetten bestaan die het regt van het mijn en dijn beschreven. Ieder mensch veronderstelde een gelijk regt op den grond te hebben; de *verdeeling* des eigendoms moest waarschijnlijk eerst na veelerlei twist ontstaan. Nemen wij nu aan, dat de herder alle omliggende velden door zijne kudden had laten afweiden, en dat hij daarbij bulverig was zich van de zijnen te verwijderen, om in verre en afgelegene streken te verdolen, dan blijft de vraag, wat hij nu doen en waartoe hij natuurlijker wijze vervallen moest? Hij dreef de kudde in de bouwvelden des landmans, of wist het den schijn te geven dat zij er uit haar zelve henen was gegaan; daar was rijke voorraad voor zijne schapen en geene wat die hem tegenhield; want al hetgeen zich onder het bereik vond als eigendom te beschouwen, is het gevolg der redekaveling des menschen in zijne eerste kindschheid geweest.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN - BIJ A. W. VAN BIEREK.